

Competitiveness Newsletter

ปีที่ 3 ฉบับที่ 3 เดือนกันยายน 2554

การเติบโตรูปแบบใหม่ (New growth) ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ในช่วงแผนฯ 11 (2555-2559) ชัดเจนหรือสอดคล้อง ? 1-5

การปรับอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ จากอันดับที่ 27 ไปสู่อันดับที่ 16 ในปี 2558 ต้องทำอย่างไร? 5-6

เกร็ดน่ารู้ กรอบยุทธศาสตร์การเติบโตรูปแบบใหม่ที่เน้นการมีส่วนร่วมของประเทศมาเลเซียและสหภาพยุโรป 6-8

สถานการณ์ภาคการผลิตและบริการ 8-9

ดัชนีชี้วัดขีดความสามารถในการแข่งขัน 10

การเติบโตรูปแบบใหม่ (New growth) ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศในช่วงแผนฯ ๑๑ (๒๕๕๕-๒๕๕๙) ชัดเจนหรือสอดคล้อง ?

รูปแบบใหม่ของการเติบโตทางเศรษฐกิจโลก

ผลจากวิกฤตการณ์การเงินในสหรัฐในปี 2550 และ 2551 ทำให้ประเทศต่างๆ ทบทวนรูปแบบการเติบโตทางเศรษฐกิจในอนาคตที่เน้นการเติบโตอย่างสมดุล เติบโตที่ยั่งยืน และมั่นคง ร่วมกัน โดยต่างตระหนักดีว่ากระแสโลกาภิวัตน์ผนวกกับ รูปแบบการเติบโตทางเศรษฐกิจโลกในช่วงที่ผ่านมาขาดความสมดุล เกิดปัญหาเชิงโครงสร้าง และความไม่เท่าเทียมทางเศรษฐกิจทั้งภายในและระหว่างประเทศมากขึ้น ตลอดจนสร้างความเชื่อมโยงกับทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม เกิดภาวะโลกร้อน และสร้างความขัดแย้งทางสังคมเพิ่มขึ้น ฯลฯ ดังนั้น เพื่อให้มีเส้นทางการพัฒนาที่ยั่งยืนและมีส่วนร่วม ประเทศต่างๆ และองค์กรระหว่างประเทศจึงได้พัฒนารูปแบบใหม่ของการเติบโตทางเศรษฐกิจโลก

ตัวอย่างเช่น 1) การประชุมกลุ่มประเทศเอเปค ในปี 2553 ซึ่งประเทศญี่ปุ่นเป็นเจ้าภาพ ได้นำเสนอแนวคิดเรื่องการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจรูปแบบใหม่ เพื่อรองรับการฟื้นตัวภายหลังวิกฤตเศรษฐกิจ ที่จะต้องมีความสมดุล (Balanced) มีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียม (Inclusive) ยั่งยืน (Sustainable) และอยู่บนพื้นฐานของความรู้ (Knowledge-Based) โดยประเทศสมาชิกจะต้องกำหนดยุทธศาสตร์การปฏิรูปเศรษฐกิจ (APEC New Strategy on Structural Reform-ANSSR) ในสาขาที่แต่ละเขตเศรษฐกิจสนใจภายในปี 2554 และรายงานสรุปผลการดำเนินงานภายในปี 2558

2) การประชุมเศรษฐกิจโลกประจำปี 2554 ครั้งที่ 41 ระหว่างวันที่ 26-30 มกราคม 2554 ณ เมืองดาวอสประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ซึ่งมีผู้เข้าร่วมประชุมประกอบด้วย ผู้นำทางการเมือง ผู้นำทางธุรกิจ และผู้บริหารระดับสูงของภาคธุรกิจและเอกชนกว่า 2,000 คน จากกว่า 35 ประเทศ ได้อภิปรายถึงยุทธศาสตร์การเจริญเติบโตในรูปแบบใหม่ (New Growth Strategy) ซึ่งที่ประชุมได้เรียกร้องให้รัฐบาลทั่วโลกร่วมมือแก้ปัญหา เพื่อหาแนวทางการจัดการและสร้างบรรทัดฐานร่วมกัน เพื่อผลักดันการพัฒนาเศรษฐกิจโลกในทศวรรษที่ 21 ให้เติบโตแบบสมดุล มีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียม ยั่งยืน มีนวัตกรรม และมั่นคง (balanced, inclusive, sustainable, innovative, and secure growth) รวมทั้งสนับสนุนการสร้างสังคมในลักษณะเอื้ออาทรและเป็นหุ้นส่วน (Care and Share)

ความหมายของการเติบโตรูปแบบใหม่ (New Growth)

ในปัจจุบันยังไม่มีคำนิยามการเติบโตรูปแบบใหม่ที่ชัดเจน แต่อาจสรุปกว้างๆ ได้ว่า เป็นหนทาง (pace) และรูปแบบ (pattern) ของการรักษาศักยภาพการเติบโตอย่างเหมาะสมและยั่งยืนในระยะยาว โดย 1) คนทุกกลุ่มมีส่วนร่วมสร้างและรับประโยชน์จากการเติบโตนั้นอย่างเท่าเทียมและเสมอภาค อาทิ แรงงานมีส่วนร่วมในกระบวนการสร้างการเติบโตของประเทศ เช่น การเพิ่มผลผลิต การผลิตด้วยนวัตกรรม นอกจากจะทำให้เกิดการสร้างงานจนนำไปสู่การจ้างงานเพิ่มขึ้นแล้ว ยังต้องนำไปสู่การสร้างรายได้สำหรับแรงงานแต่ละบุคคล รวมถึงผลตอบแทนของผู้ประกอบอาชีพ

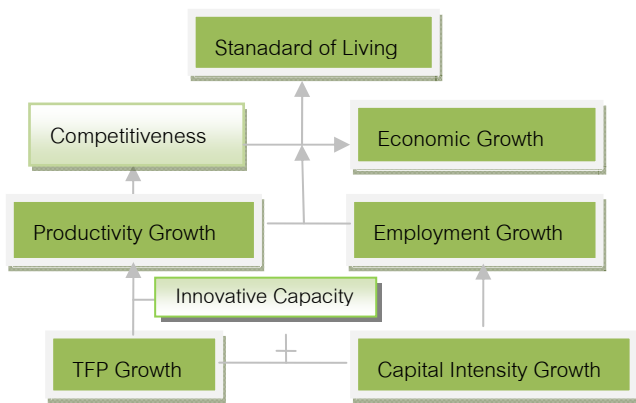
อิสระเพิ่มขึ้น เป็นต้น เมื่อคนส่วนใหญ่มีงานทำ มีรายได้ที่เหมาะสมต่อการครองชีพ ซึ่งจะทำให้ปัญหาความเหลื่อมล้ำด้าน

รายได้ลดลง และยังคงส่งผลกระทบต่อสมรรถนะการแข่งขันของประเทศจากการมีแรงงานที่มีสมรรถนะและผลผลิตสูง (แผนภูมิ 1)

แผนภูมิ 1 แนวคิดการเพิ่มผลผลิตภาพการผลิตสู่การเติบโตรูปแบบใหม่

2) การเปิดโอกาสให้คนทุกกลุ่ม รวมถึงผู้ด้อยโอกาสเข้าถึงตลาดและทรัพยากรอย่างเท่าเทียมและเสมอภาค โดยการมีส่วนร่วมจะครอบคลุมการสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจอย่างเท่าเทียมและเสมอภาค

3) แหล่งที่มาของการเติบโตรูปแบบใหม่ ต้องเกิดจากความต้องการของตลาด (market driven sources of growth) ซึ่งจะสนับสนุนการเติบโต

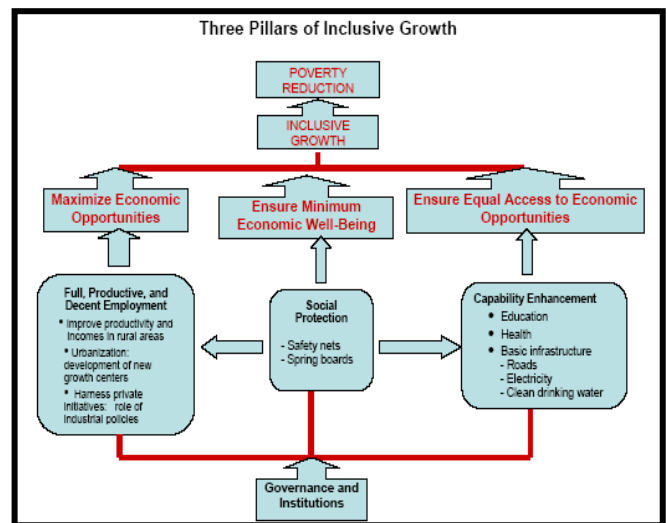
อย่างมีส่วนร่วม และควรเกิดจากหลากหลายหลายของสาขาเศรษฐกิจ (broad based across sectors) จึงจะรักษาอัตราการเติบโตอย่างเหมาะสมในระยะยาว โดยภาครัฐจะต้องมีบทบาทเอื้ออำนวยให้เกิดสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่เป็นธรรมและพัฒนาปัจจัยพื้นฐานที่เกื้อหนุนต่อการประกอบธุรกิจอย่างมีประสิทธิภาพ ในระยะยาว

กรอบนโยบายส่งเสริมการเติบโตรูปแบบใหม่ ที่เน้นการมีส่วนร่วมอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม

ธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย (Asian Development Bank) ได้กำหนดกรอบนโยบายส่งเสริมการเติบโตรูปแบบใหม่ที่เน้นการมีส่วนร่วมอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม ประกอบด้วย (ดูแผนภูมิ 2)

- 1) การรักษาอัตราการเจริญเติบโตให้อยู่ในระดับสูงอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน รวมทั้งขยายโอกาสทางเศรษฐกิจและโอกาสการสร้างงานแก่คนทุกกลุ่มอย่างเท่าเทียม
- 2) การสร้างการมีส่วนร่วมทางสังคม เพื่อประกันโอกาสทางเศรษฐกิจที่เท่าเทียมแก่คนทุกกลุ่ม โดยรัฐจะต้องจัดบริการพื้นฐานทางสังคม เช่น การศึกษาและสาธารณสุข เพื่อเพิ่มศักยภาพขีดความสามารถของทรัพยากรมนุษย์
- 3) การสร้างเครือข่ายคุ้มครองทางสังคมเพื่อป้องกันปัญหาความยากจน และป้องกันความเสี่ยงจากผลกระทบภายนอก เช่น ภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ ที่ส่งผลกระทบต่อคนในสังคม เป็นต้น และ
- 4) การสร้างธรรมาภิบาลและพัฒนาบทบาทสถาบันที่เกี่ยวข้อง

แผนภูมิ 2 แนวคิดการกำหนดนโยบายส่งเสริมการเติบโตรูปแบบใหม่ที่เน้นการมีส่วนร่วม โดย ธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย

ในทางปฏิบัติ การจะบรรลุเป้าหมายการเติบโตรูปแบบใหม่ เพื่อรักษาอัตราการเติบโตอย่างมีคุณภาพ สมดุล มั่นคง และเท่าเทียม จะมียุทธศาสตร์หลายส่วนที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ยุทธศาสตร์การรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ ยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างการผลิตไปสู่ระบบการผลิตที่ขับเคลื่อนด้วยองค์ความรู้ นวัตกรรม ความคิดสร้างสรรค์ และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งสนับสนุนการสร้างงานที่ก่อให้เกิดผลิตภาพแรงงาน และผลิตภาพโดยรวมสูงขึ้น ยุทธศาสตร์การค้าและการลงทุน ยุทธศาสตร์การสร้างความเป็นธรรมทางสังคม ยุทธศาสตร์การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และยุทธศาสตร์ส่งเสริมการสร้างธรรมาภิบาลในทุกภาคส่วน เป็นต้น ซึ่งจะนำไปสู่การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศอย่างยั่งยืน (ตาราง 1)

ตาราง 1 องค์ประกอบที่ต้องนำมาพิจารณาบูรณาการในการกำหนดยุทธศาสตร์การเติบโตอย่างมีคุณภาพ มั่นคง และยั่งยืน และทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการเติบโต อย่างเท่าเทียม

องค์ประกอบของการเติบโตทั่วไป	องค์ประกอบของการเติบโตแบบมีส่วนร่วม
❖ เสถียรภาพทางเศรษฐกิจ - ระดับการขาดดุลงบประมาณและดุลบัญชีเดินสะพัดอยู่ในระดับปานกลาง - ระดับหนี้สาธารณะต่อ GDP ต่ำ - อัตราทุนสำรองเงินตราระหว่างประเทศมีเพียงพอ ❖ การเปิดเสรีการค้า ❖ การส่งเสริมการจัดการทรัพยากรทางปัญญา ❖ การส่งเสริมธรรมาภิบาลในทุกภาคส่วน ❖ การควบคุมอัตราการเพิ่มประชากร ฯลฯ	❖ มีอัตราการเติบโตสูงอย่างต่อเนื่อง ❖ การปรับโครงสร้างการผลิต โดยการกระจายการผลิตและการส่งออก ❖ มีการจ้างงานที่สร้างผลผลิตจากหลายสาขาการผลิตอย่างมีประสิทธิภาพ (broad based productive employment) ❖ การลดระดับความยากจน ❖ การลดความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ ❖ มีการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ ❖ โอกาสการเข้าถึงบริการการศึกษา สาธารณสุข และโครงสร้างพื้นฐานอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม

การประยุกต์แนวคิดการเติบโตรูปแบบใหม่ ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขัน ในแผนเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ (๒๕๕๕-๒๕๕๙)

สภาวะแวดล้อมการจัดทำแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) การจัดทำแผนฯ 11 มีประเด็นท้าทายหลายประการ เช่น โลกมีรูปแบบการเติบโตอย่างไม่มีคุณภาพ ไม่ยั่งยืน และขาดสมดุล ผวนกับกระแสโลกาภิวัตน์ ทำให้ประเทศพัฒนาแล้ว ประเทศกำลังพัฒนา และประเทศเศรษฐกิจใหม่ ต้องเผชิญปัญหาร่วมกัน เช่น ปัญหาภาวะโลกร้อน ภัยพิบัติ ความเสื่อมโทรมของทรัพยากร ความเหลื่อมล้ำ จำนวนทรัพยากรธรรมชาติมีจำกัด ความอ่อนไหวของระบบเศรษฐกิจภายในต่อผลกระทบภายนอก ภาวะการว่างงานในประเทศที่พัฒนาแล้ว การบริโภคทรัพยากรอย่างฟุ่มเฟือย รวมถึงแนวโน้มการเติบโตของอุปสงค์ของชนชั้นกลาง โดยเฉพาะในประเทศเศรษฐกิจใหม่ในเอเชีย เช่น จีน

อินเดีย รวมถึงประเทศแอฟริกา ได้ วิกฤติการณ์การค้าโลกมีการใช้มาตรการภาษี และที่ไม่ใช่ภาษีเพื่อแก้ปัญหาโรคร้อน ภาวะเปราะบางด้านทรัพยากรสิ่งแวดล้อม ปัญหาความเข้มงวดมากขึ้น และการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ ฯลฯ

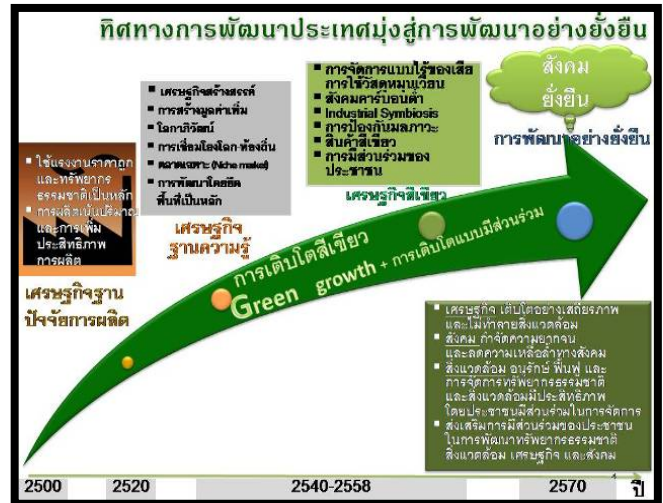
ในขณะที่ประเทศกำลังพัฒนากำลังเผชิญสภาพปัญหาภัยคุกคามได้ระดับปานกลาง เนื่องจากยังไม่สามารถเปลี่ยนผ่านไปสู่ระบบเศรษฐกิจฐานความรู้ นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ได้สำเร็จ ยังมีการพึ่งพิงการส่งออกสูง ส่งผลให้ระบบเศรษฐกิจมีความอ่อนไหวต่อผลกระทบจากปัจจัยภายนอก (External Shock) ได้ง่าย และแม้ว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นแหล่งจ้างงานที่สำคัญ แต่มีมูลค่าการผลิตในระบบเศรษฐกิจต่ำ ผลตอบแทนภาคเกษตรต่ำกว่านอกภาคเกษตร เกษตรกรส่วนใหญ่ยากจนและมีหนี้สิน มีปัญหาความเหลื่อมล้ำด้านรายได้และการเข้าถึงบริการสังคมและบริการสาธารณะต่างๆ สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม รวมถึงปัญหาการบริหารจัดการภาครัฐที่ขาดประสิทธิภาพ กลายเป็นต้นทุนของการทำธุรกิจ ฯลฯ

หลักคิดในการจัดทำยุทธศาสตร์แผนฯ 11

แผนฯ 11 ได้นำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง แนวคิดการเติบโตรูปแบบใหม่ ที่เน้นการมีส่วนร่วม เท่าเทียม และเสมอภาค และการพัฒนาสู่เศรษฐกิจสีเขียว มาประยุกต์ เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ เพื่อให้การเติบโตบนฐานความรู้ นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์มีคุณภาพ ยั่งยืน เท่าเทียม และมั่นคง (แผนภูมิ 3) รวมถึงต้องมีความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจสูงขึ้นเมื่อเทียบกับต่างประเทศ

ดังนั้นในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะวิเคราะห์ให้เห็นว่าแผนฯ 11 ได้มีการประยุกต์แนวคิดการเติบโตรูปแบบใหม่ผ่านการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน เป็นกลไกในการขับเคลื่อน โดยมีปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเป็นหลักการและเครื่องมือพื้นฐานในการบริหารจัดการประเทศสู่การพัฒนาอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน รวมทั้งมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น

แผนภูมิ 3

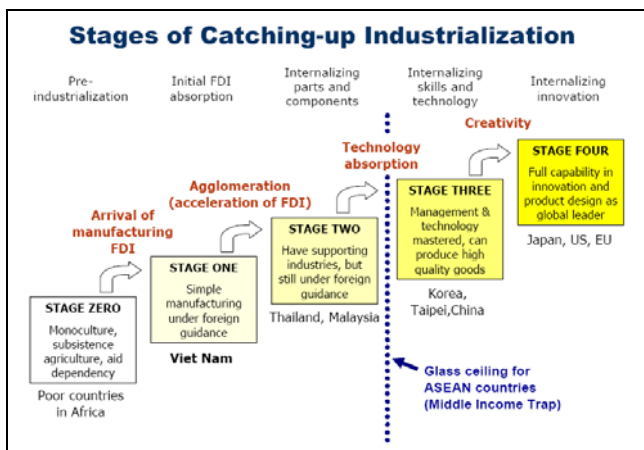
การประยุกต์ใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ผลจากการวิเคราะห์พบว่า หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เป็นทั้งหลักการและเครื่องมือในการบริหารจัดการ (Principle and Management Tool) ที่สอดคล้องกับบริบทการเปลี่ยนแปลงของโลกปัจจุบันและในอนาคต ซึ่งมีส่วนสำคัญในการสนับสนุนการเปลี่ยนผ่านไปสู่เศรษฐกิจที่เติบโตอย่างมีคุณภาพ ยั่งยืน สมดุล เท่าเทียม มั่นคง และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม รวมทั้งยังสามารถสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจอีกด้วย เนื่องจากเป็นหลักปรัชญาที่เน้นการพัฒนาแบบสายกลาง (สมดุลและยั่งยืน) และสามารถประยุกต์ใช้กับการบริหารจัดการทางเศรษฐกิจทั้งในระดับจุลภาคและมหภาคอย่างกว้างขวาง และที่สำคัญปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมุ่งพัฒนาศักยภาพและผลิตภาพของคนในฐานที่เป็นปัจจัยการผลิตที่สำคัญให้มีสมรรถนะและขีดความสามารถในการประกอบอาชีพอย่างเข้มแข็ง และบริหารจัดการธุรกิจอย่างเป็นระบบ บนพื้นฐานการจัดการองค์ความรู้ที่เหมาะสมอย่างรู้เท่าทัน เพื่อให้สามารถเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจในระดับที่กว้างขึ้นอย่างเป็นระบบ มั่นคง และมีภูมิคุ้มกัน

นอกจากนี้ยังมีหลักการพอประมาณซึ่งกำกับการจัดการในระดับบุคคล ธุรกิจ และเศรษฐกิจ โดยเฉพาะทางด้านอุปสงค์ก็ให้เกิดประสิทธิภาพ มีการบริหารความเสี่ยงโดยสร้างภูมิคุ้มกันและลดผลกระทบจากการเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจและสังคมภายนอก และยังสนับสนุนการเติบโตแบบมีส่วนร่วมและเท่าเทียม นอกจากนี้เงื่อนไขคุณธรรมจะเป็นหลักคิดในการดำเนินชีวิตของบุคคล และดำเนินธุรกิจขององค์กร ซึ่งเป็นเศรษฐกิจระดับจุลภาค และในการดำเนินการจัดการระบบเศรษฐกิจมหภาคที่สำคัญ ที่นำไปสู่การสร้างธรรมาภิบาลของบุคคล ภาคธุรกิจ ภาครัฐ และสร้างความรับผิดชอบของ

ธุรกิจต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม ซึ่งสอดคล้องกับทิศทางการส่งเสริมเศรษฐกิจสีเขียวของแผนฯ 11

การประยุกต์ใช้แนวคิดการเติบโตรูปแบบใหม่ ในแผนฯ 11 ได้เน้นการใช้และพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้ ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรม ความคิดสร้างสรรค์ และภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่คำนึงถึงข้อจำกัดด้านทรัพยากร ผ่านการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน เป็นกลไกในการขับเคลื่อน เพื่อให้ทุกคนมีโอกาสรับผลประโยชน์จากการเติบโตนี้ได้อย่างเท่าเทียม หรือผลลัพธ์ของการพัฒนาทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมกระจายไปสู่ทุกคนอย่างทั่วถึง ซึ่งเป็นทิศทางที่ถูกต้องที่จะพัฒนาไปสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน ตัวอย่างเช่น การส่งเสริมให้มีการยกระดับการผลิตที่เน้นการใช้ความรู้ และผลผลิต ทำให้แรงงานพัฒนาคุณภาพเพื่อรับค่าจ้างที่สูงขึ้น หรือมีการจ้างงานเพิ่มขึ้นตามกิจกรรมที่เพิ่มขึ้น มีความเป็นอยู่และคุณภาพชีวิตดีขึ้น และผู้ประกอบการมีผลการประกอบธุรกิจดีขึ้น ในขณะที่ประเทศไทยสามารถข้ามพ้นจากกับดักรายได้ระดับปานกลาง ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อ การเลื่อนอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศ ในที่สุด เป็นต้น (แผนภูมิ 5)

แผนภูมิ 5 ลำดับขั้นการพัฒนาอุตสาหกรรม

สรุปสาระแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑

แผนฯ 11 ได้กำหนดวิสัยทัศน์ “สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ด้วยความเสมอภาค เป็นธรรม และมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง” โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1. เสริมสร้างสังคมที่เป็นธรรมและสังคมสงบสันติสุข 2. พัฒนาค้นไทยทุกวัยอย่างเป็นองค์รวมฯ และสถาบันสังคมมีบทบาทหลักในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ 3. พัฒนาเศรษฐกิจให้เจริญเติบโตอย่างมีเสถียรภาพ คุณภาพ และยั่งยืน เป็นผู้นำการผลิตสินค้าและบริการบนฐานปัญญาและความคิดสร้างสรรค์ในภูมิภาคอาเซียน มีความมั่นคงทางอาหารและพลังงาน การผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม นำไปสู่การเป็นสังคมคาร์บอนต่ำ และ 4. บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เพียงพอต่อการรักษาสสมดุลของระบบนิเวศ และเป็นฐานที่มั่นคงของการพัฒนาประเทศ

และได้กำหนดเป้าหมายหลัก ประกอบด้วย 1. ความอยู่เย็นเป็นสุขและความสงบสุขของสังคมไทยเพิ่มขึ้น ความเหลื่อมล้ำในสังคมลดลง และภาพลักษณ์การคอร์รัปชันดีขึ้น 2. คนไทยมีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง มีสุขภาพดีขึ้น และสถาบันทางสังคมมีความเข้มแข็งมากขึ้น 3. เศรษฐกิจเติบโตในอัตราที่เหมาะสมตามศักยภาพของประเทศ โดยให้ความสำคัญกับการเพิ่มผลิตภาพรวมไม่ต่ำกว่าร้อยละ 3 เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศ เพิ่มมูลค่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อ GDP ให้มีสัดส่วนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 40 และลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และ 4. คุณภาพสิ่งแวดล้อมอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน เพิ่มประสิทธิภาพการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก รวมทั้งเพิ่มพื้นที่ป่าไม้เพื่อรักษาสสมดุลของระบบนิเวศน์

ยุทธศาสตร์การพัฒนา เน้นการเร่งสร้างภูมิคุ้มกันเพื่อป้องกันปัจจัยเสี่ยงและเสริมรากฐานของประเทศด้านต่างๆ ให้เข้มแข็งควบคู่ไปกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพ มีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรและได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรม รวมทั้งสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจด้วยฐานความรู้ และความคิดสร้างสรรค์บนพื้นฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม นำไปสู่การพัฒนาประเทศที่มั่นคงและยั่งยืน โดยประกอบด้วย 6 กลุ่มยุทธศาสตร์หลัก ดังนี้

1. **ยุทธศาสตร์การสร้างความเป็นธรรมในสังคม** ให้ความสำคัญกับ (1) การสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมให้ทุกคนในสังคมไทยควบคู่กับการเสริมสร้างขีดความสามารถในการจัดการความเสี่ยงและสร้างโอกาสในชีวิตให้แก่ตนเอง (2) การจัดการทางสังคมให้ทุกคนตามสิทธิขั้นพื้นฐาน เน้นการสร้างภูมิคุ้มกันระดับปัจเจก และสร้างการมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจในการพัฒนาประเทศ (3) การเสริมสร้างพลังให้ทุกภาคส่วนสามารถเพิ่มทางเลือกการใช้ชีวิตในสังคมและมีส่วนร่วมในเชิงเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองได้อย่างมีคุณค่าและศักดิ์ศรี (4) การสานสร้างความสัมพันธ์ของคนในสังคมให้มีคุณค่าร่วมและตระหนักถึงผลประโยชน์ของสังคม และเสริมสร้างการบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ โปร่งใส มีระบบตรวจสอบและการรับผิดชอบที่รัดกุม

2. **ยุทธศาสตร์การพัฒนาค้นสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างยั่งยืน** ให้ความสำคัญกับ (1) การปรับโครงสร้างและการกระจายตัวประชากรให้เหมาะสม (2) การพัฒนาคุณภาพคนไทยให้มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง (3) การส่งเสริมการลดปัจจัยเสี่ยงด้านสุขภาพอย่างเป็นองค์รวม (4) การส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต และ (5) การเสริมสร้างความเข้มแข็งของสถาบันทางสังคม

3. **ยุทธศาสตร์ความเข้มแข็งภาคเกษตร ความมั่นคงของอาหารและพลังงาน** ให้ความสำคัญกับ (1) การพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นฐานการผลิตภาคเกษตรให้เข้มแข็งและยั่งยืน (2) การเพิ่มประสิทธิภาพและศักยภาพการผลิตภาคเกษตร (3) การสร้างมูลค่าเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรตลอดห่วงโซาการผลิต (4) การสร้างความมั่นคงในอาชีพและรายได้ให้แก่เกษตรกร (5) การสร้างความมั่นคงด้านอาหารและพัฒนาพลังงานชีวภาพ

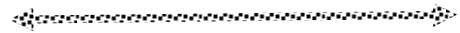
ในระดับครัวเรือนและชุมชน (6) การสร้างความมั่นคงด้านพลังงานชีวภาพ เพื่อสนับสนุนการพัฒนาประเทศและความเข้มแข็งภาคเกษตร และ (7) การปรับระบบบริหารจัดการภาครัฐเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงด้านอาหารและพลังงาน

4. **ยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน** ให้ความสำคัญกับ (1) การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การพัฒนาที่มีคุณภาพและยั่งยืน (2) การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม (3) การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันที่มีประสิทธิภาพ เท่าเทียม และเป็นธรรม และ (4) การบริหารจัดการเศรษฐกิจส่วนรวมอย่างมีเสถียรภาพ

5. **ยุทธศาสตร์การสร้างเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาคเพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม** ให้ความสำคัญกับ (1) การพัฒนาเชื่อมโยงด้านการขนส่งและระบบโลจิสติกส์ภายใต้กรอบความร่วมมือในอนุภูมิภาค (2) การพัฒนาฐานลงทุนโดยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันระดับอนุภูมิภาค (3) การสร้างความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน (4) การเข้าร่วมเป็นภาคีความร่วมมือระหว่างประเทศและภูมิภาคภายใต้บทบาทที่สร้างสรรค์ เป็นทางเลือกในการดำเนินนโยบายระหว่างประเทศในเวทีโลก (5) การสร้างความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจในภูมิภาคด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การเคลื่อนย้ายแรงงาน และการส่งเสริมแรงงานไทยในต่างประเทศ (6) การมีส่วนร่วมอย่างสำคัญในการสร้างสังคมนานาชาติที่มีคุณภาพชีวิต ป้องกันภัยจากการก่อการร้ายและอาชญากรรม ยาเสพติด ภัยพิบัติ และการแพร่ระบาดของโรคภัย (7) การเสริมสร้างความร่วมมือที่ตรงระหว่างประเทศในการสนับสนุนการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างมีจริยธรรมและไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งเปิดรับความร่วมมือกับองค์กรระหว่างประเทศที่ไม่แสวงหากำไร (8) การเร่งรัดการใช้ประโยชน์จากข้อตกลงการค้าเสรีที่มีผลบังคับใช้แล้ว (9) การส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นฐานการลงทุน และการประกอบธุรกิจในเอเชีย รวมทั้งเป็นฐานความร่วมมือในการพัฒนาภูมิภาค และ (10) การปรับปรุงและเสริมสร้างความเข้มแข็งของภาคการพัฒนภายในประเทศตั้งแต่ระดับชุมชนท้องถิ่น

6. **ยุทธศาสตร์การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน** ให้ความสำคัญกับ (1) การอนุรักษ์ ป่าไม้ และสร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (2) การปรับกระบวนการพัฒนาและขับเคลื่อนประเทศเพื่อเตรียมพร้อมไปสู่การเป็นเศรษฐกิจและสังคมคาร์บอนต่ำและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (3) การยกระดับขีดความสามารถในการรองรับและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (4) การเตรียมความพร้อมรองรับกับภัยพิบัติทางธรรมชาติ (5) การสร้างภูมิคุ้มกันด้านการค้าจากเงื่อนไขด้านสิ่งแวดล้อมและวิกฤตจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (6) การเพิ่มบทบาทประเทศไทยในเวทีประชาคมโลกที่เกี่ยวข้องกับกรอบความตกลงและพันธกรณีด้านสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ (7) การควบคุมและลดมลพิษ และ (8) การพัฒนาระบบ

การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีประสิทธิภาพ โปร่งใสและเป็นธรรมอย่างบูรณาการ

เกร็ดน่ารู้

การขับเคลื่อนแบบแผนการเติบโตรูปแบบใหม่ที่เน้นการมีส่วนร่วมของประเทศต่างๆ

ในช่วงที่ผ่านมาหลาย ๆ ประเทศ ได้นำแนวคิดการบรรลุผลลัพธ์การเติบโตที่คนส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการเติบโต (Inclusive Growth) อย่างทั่วถึง เท่าเทียม และมั่นคง มาผนวกในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ตัวอย่าง เช่น กรณีประเทศสหภาพยุโรป และมาเลเซีย ซึ่งกลุ่มประเทศดังกล่าว แม้มีการเติบโตอย่างต่อเนื่อง มีระดับความยากจนลดลง แต่ก็มีความเหลื่อมล้ำทางรายได้เพิ่มขึ้น มีปัญหาการพึ่งพิงแรงงานต่างชาติ การว่างงานของแรงงานไร้ทักษะ กลุ่มผู้ด้อยโอกาสในสังคมยังขาดโอกาสการเข้ามามีส่วนร่วมและรับประโยชน์จากการเติบโตของประเทศ โดยกลุ่มสหภาพยุโรป และประเทศมาเลเซีย ได้ผนวกแนวคิด Inclusive Growth ไว้ในยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจของตนเอง อย่างน่าสนใจ ดังนี้

ประเทศมาเลเซีย

ปัจจุบันประเทศมาเลเซียเผชิญปัญหาและความท้าทายที่สำคัญ ได้แก่

- การเผชิญกับดักรายได้ระดับปานกลาง
- ปัจจัยขับเคลื่อนเศรษฐกิจชะลอตัว และการผงาดขึ้นมาของประเทศเศรษฐกิจใหม่
- การลงทุน และปัจจัยดึงดูดการลงทุนภายในประเทศลดลง
- สินค้าออกส่วนใหญ่เป็นสินค้าขั้นปฐม และสินค้าและบริการยังมีมูลค่าเพิ่มต่ำ
- ผลผลิตภาพเพิ่มขึ้นช้าเนื่องจากมีความคิดสร้างสรรค์ต่ำ และมีนวัตกรรมผลิตภัณฑ์ไม่มาก
- พึ่งพาแรงงานที่ไม่มีทักษะและแรงงานต่างประเทศสูง
- การพัฒนาทุนมนุษย์ทำได้ช้า มีปัญหาสมองไหล และมีการอพยพแรงงาน
- ช่องว่างรายได้ระหว่างคนจนคนรวยสูง
- รัฐบาลมีภาระในการอุดหนุนสูง

ต่อหน้า 7

การปรับอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันของ ประเทศจากอันดับที่ 27 ไปสู่อันดับที่ 16 ในปี 2558 ต้องทำอย่างไร???

ในแผนฯ 11 ยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน ได้มีการกำหนดเป้าหมายในการเลื่อนอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศที่จัดทำโดย IMD เป็นอันดับที่ 16 ของโลก โดยเป้าหมายดังกล่าวภาคเอกชนได้มีส่วนร่วมกำหนดร่วมกับภาครัฐ กล่าวคือ วันที่ 21 มีนาคม 2554 คณะกรรมการร่วมภาคเอกชน 3 สถาบัน (กกร.) ร่วมกับสมาคมการจัดการธุรกิจแห่งประเทศไทยและ สศช. จัดสัมมนาเรื่อง การจัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย โดย IMD โดยมีผู้บริหารหน่วยงานภาครัฐและเอกชน เข้าร่วมประชุมรวม 137 คน และที่ประชุมเสนอให้ไทยยกอันดับจากที่ 26 ในปี 2010 เป็นอันดับที่ 16 ในปี 2015

ทั้งนี้แนวทางในการปรับอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศตามเป้าหมายข้างต้น สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ในฐานะฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย (กพข.) ได้จัดทำ "ยุทธศาสตร์การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยในระยะยาว" ตามมติที่ประชุมคณะกรรมการรัฐมนตรีเศรษฐกิจ (รคก.) เมื่อวันที่ 6 มกราคม 2553 ที่มอบหมายให้คณะกรรมการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย (กพข.) ดำเนินการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ฯ ดังกล่าว โดย ที่ประชุม กพข. ครั้งที่ 1/2554 เมื่อวันที่ 27 เมษายน 2554 มีมติเห็นชอบในหลักการ (ร่าง) ยุทธศาสตร์การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยในระยะยาว ที่ สศช. เสนอ และให้ สศช. นำความเห็นของที่ประชุมไปประกอบการปรับปรุงยุทธศาสตร์ฯ และนำไปบรรจุไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11

สาระ(ร่าง) ยุทธศาสตร์การพัฒนาขีดความสามารถในการ แข่งขันของประเทศไทยในระยะยาว

กรอบการวิเคราะห์ความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย

ซึ่งทำการวิเคราะห์ (1) ปัจจัยฐานรากระดับมหภาคเพื่อการพัฒนา โดยวิเคราะห์โครงสร้างและสมรรถนะทางเศรษฐกิจในภาพรวม และ (2) การวิเคราะห์ปัจจัยพื้นฐานระดับจุลภาคเพื่อการพัฒนา โดยวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการยกระดับความสามารถในการแข่งขันในระดับองค์กรหรือบริษัท ซึ่งประกอบด้วย (1) ความซับซ้อนในการดำเนินธุรกิจและกลยุทธ์ของบริษัท และ (2) คุณภาพของปัจจัยแวดล้อมทางธุรกิจระดับจุลภาค ได้แก่

เงื่อนไขของปัจจัยการผลิต อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องและสนับสนุนกัน เงื่อนไขทางด้านอุปสงค์ และบริบทการแข่งขันและกลยุทธ์ทางธุรกิจ

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยพื้นฐานเพื่อการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยในระยะยาว

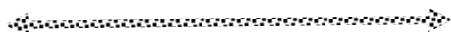
❖ การวิเคราะห์ปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจมหภาค พบว่า ประเทศไทยประสบความสำเร็จในการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ โดยมีการส่งออกจากภาคอุตสาหกรรมเป็นตัวขับเคลื่อนเศรษฐกิจหลัก แต่การขยายตัวมีความผันผวนและชะลอตัว และมีสัญญาณและตัวชี้วัดที่บ่งชี้ว่า **ประเทศไทยสูญเสียความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ (Comparative Advantage) ให้กับประเทศเพื่อนบ้าน ในขณะที่เดียวกันยังไม่สามารถสร้างความได้เปรียบเชิงการแข่งขัน (Competitive Advantage) เพราะ** ขาดศักยภาพและองค์ความรู้ขั้นสูง ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับระบบการผลิต เมื่อเทียบกับประเทศที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจด้วยนวัตกรรมยังห่างไกลมาก สาเหตุโดยสรุป มาจาก **ความสามารถในการส่งออกสินค้าของไทยยังอ่อนแอ** การขยายตัวการส่งออกทั้งสินค้าและบริการในช่วงที่ผ่านมา มาจากการอ่อนตัวลงของค่าเงินบาท และความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของไทยมีแนวโน้มลดลง **อัตราการว่างงานต่ำกว่าหลายประเทศ** เนื่องจากโครงสร้างการผลิตในภาค อุตสาหกรรมและบริการยังเน้นการใช้แรงงานเป็นหลัก และภาคเกษตรยังเป็นภาคที่มีการจ้างงานขนาดใหญ่ของไทย **ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจไทยยังกระจุกตัวอยู่ในเมืองและภาคกลาง** รายได้ต่อหัวของประชากรไทยไม่สูง และต่ำกว่าประเทศพัฒนาแล้วมาก และผลิตภาพแรงงานต่ำ

❖ การวิเคราะห์ปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจในระดับจุลภาค พบว่า องค์กรธุรกิจของไทยส่วนใหญ่มีการดำเนินธุรกิจที่ไม่ซับซ้อนและไม่ทันสมัย เนื่องจากมีการใช้เทคโนโลยีและสร้างนวัตกรรมน้อยมาก เป็นต้น นอกจากนี้คุณภาพของปัจจัยแวดล้อมทางธุรกิจยังมีปัญหา เพราะแม้มีลักษณะเศรษฐกิจแบบเปิด แต่บริบทการแข่งขันของธุรกิจของไทยยังคงมีอุปสรรคต่อการพัฒนาความสามารถในการแข่งขันขององค์กรหลายประการ เช่น ปัญหาด้านปัจจัยการผลิต และความเชื่อมโยงของอุตสาหกรรมในลักษณะเครือข่ายยังไม่เข้มแข็ง และกฎหมายเพื่อสนับสนุนการแข่งขันที่มีอยู่ ขาดความยุติธรรมและไม่สามารถบังคับได้ตามที่กำหนด เป็นต้น

ยุทธศาสตร์การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยในระยะยาว

ผลการวิเคราะห์ข้างต้นได้นำมาสู่การกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยในระยะยาว ประกอบด้วย 1. **การพัฒนาเศรษฐกิจมหภาค** เช่น การบริหารจัดการด้านการเงิน โดยรักษาเสถียรภาพของราคาควบคุมไปกับการรักษาเสถียรภาพของระบบการเงินโดยรวม (Financial Stability) และสร้างความสมดุลระหว่างตลาดเงินและตลาดทุน รวมทั้งปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานทางการเงิน ให้รองรับ

บรรยากาศของการแข่งขัน **บริหารจัดการด้านการคลัง** เพื่อลดความเหลื่อมล้ำในสังคม โดย ปรับระบบการจัดเก็บรายได้ของประเทศโดยปรับโครงสร้างภาษีให้มีประสิทธิภาพ และเพิ่มประสิทธิภาพของการจัดสรรและการบริหารงบประมาณ **พัฒนาระบบสถาบันการเงินให้มีเสถียรภาพ** **ประสิทธิภาพ และ ลดต้นทุน** พัฒนาลาดเงินและตลาดทุน ให้เป็นแหล่งเงินทุนและเป็นช่องทางการออมของประชาชน เป็นต้น 2. **พัฒนาประสิทธิภาพและความสามารถในการแข่งขันของสินค้าไทย** เช่น พัฒนาศักยภาพในภาคผลิตและบริการให้ทันกับการปรับเปลี่ยนโครงสร้างการผลิต และทบทวน ปรับปรุงกฎระเบียบและกฎหมายให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านการค้าและการลงทุน และบังคับใช้กฎหมาย เป็นต้น 3. **ยกระดับคุณภาพโครงสร้างพื้นฐาน** เช่น พัฒนาให้เกิดการปรับเปลี่ยนรูปแบบการขนส่ง (Modal – Shift) ไปสู่การขนส่งในรูปแบบอื่น ๆ ที่มีต้นทุนการขนส่งต่อหน่วยต่ำและมีการใช้พลังงานที่มีประสิทธิภาพสูงกว่าการขนส่งทางถนน และพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารที่ทันสมัย และปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารจัดการและพัฒนาศักยภาพโลจิสติกส์ 4. **พัฒนาคุณภาพมนุษย์** ให้สอดคล้องกับความต้องการของภาคผลิตที่แท้จริง โดยเฉพาะทักษะด้านภาษา และสร้างโอกาสการเรียนรู้ 5. **พัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรม** ด้วยการเสริมสร้างความสามารถของภาคเอกชนให้พัฒนาผลิตภัณฑ์หรือกระบวนการผลิต โดยสร้างสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่เอื้อต่อการปรับปรุงและยกระดับผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิตด้วยการใช้วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ และ 6. **เสริมสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการ** เช่น เสริมสร้างความแข็งแกร่งของโครงสร้าง กลไก และกระบวนการบริหารจัดการของประเทศบนหลักธรรมาภิบาลและประชาธิปไตย และลดขนาดของภาครัฐให้เล็กกระทัดรัดและมีประสิทธิภาพ เป็นต้น

เกร็ดนํ้า

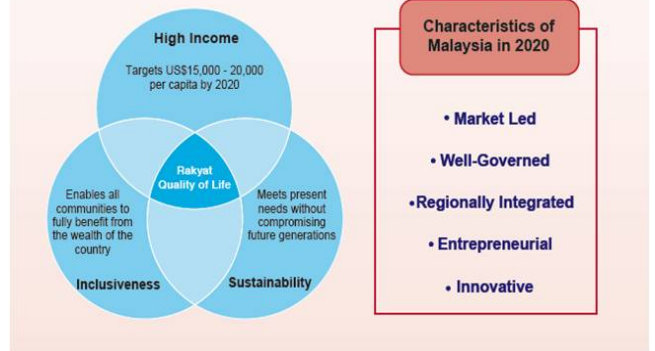
(ต่อจากหน้า 7)

จากสภาพปัญหาดังกล่าว รัฐบาลมาเลเซียจึงได้กำหนดแบบแผนการพัฒนาเศรษฐกิจใหม่ (new economic model) ที่เน้นการสร้างนวัตกรรม ความคิดสร้างสรรค์ การพัฒนาปัจจัยสนับสนุนการเติบโตจากภาคการผลิตและธุรกิจที่มีมูลค่าสูง การพัฒนาภาคบริการที่ทันสมัย และแรงงานที่มีทักษะ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่สำคัญ 3 ประการ คือ 1) การปรับไปสู่ประเทศที่มีรายได้สูง ในปี 2020 2) มีการเติบโตแบบที่มีการกระจายความมั่งคั่งอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม (inclusive growth) ไปยังคนทุกกลุ่ม และ 3) มีการเติบโตแบบยั่งยืน (แผนภูมิ 8)

รัฐบาลมาเลเซียได้กำหนดยุทธศาสตร์เพื่อการปฏิรูปที่สำคัญ ได้แก่

- การสร้างความเข้มแข็งของภาคเอกชน
- การพัฒนาแรงงานคุณภาพ และลดการพึ่งพาแรงงานต่างชาติ

แผนภูมิ ๘ แบบแผนการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจใหม่ของมาเลเซีย

- การสร้างสภาพแวดล้อมที่กระตุ้นระบบเศรษฐกิจภายใน
- สร้างโครงสร้างพื้นฐานด้านองค์ความรู้ (knowledge base infrastructure)
- สนับสนุนหลักการความโปร่งใสในการทำธุรกิจ และตอบสนองความต้องการของตลาด
- สร้างแหล่งสนับสนุนการเจริญเติบโต และ
- สร้างความยั่งยืนของการเติบโต

ประเทศกลุ่มสหภาพยุโรป

โลกาภิวัตน์ได้ส่งผลกระทบต่โครงสร้างเศรษฐกิจของยุโรปในช่วงที่ผ่านมา โดยในรอบ 10 ปี อัตราผลิตของกลุ่มสหภาพยุโรปเติบโตอย่างช้าๆ และไม่มีการลงทุนวิจัยและเพิ่มผลผลิตใหม่ๆ ตลาดแรงงานไม่ขยายตัว อัตราการว่างงานสูง และการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ ทำให้การเพิ่มผลผลิตภายในประเทศลดลง

ยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจในทศวรรษใหม่หรือยุโรป 2020 เน้นการสร้างเศรษฐกิจที่ให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อมหรือ green economy พร้อมกับวางนโยบายเศรษฐกิจสร้างสรรค์ที่มุ่งเอาชนะนวัตกรรมใหม่เพื่อวางรากฐานเศรษฐกิจให้เติบโตอย่างมั่นคง เพื่อป้องกันประเทศกลุ่มสมาชิกจากผลกระทบหากเกิดวิกฤตเศรษฐกิจโลกในอนาคต โดยจะเป็นการวางรากฐานพัฒนาเศรษฐกิจ 27 ประเทศ ระหว่างปี 2011-2020 แทนที่ Lisbon Strategy" ที่ใช้ในช่วงปี 2000-2010 ซึ่งที่ผ่านมาการวางยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อการแข่งขัน ไม่ประสบความสำเร็จ ใน

ยุทธศาสตร์ 2020 ของสหภาพยุโรป ได้เน้น 1. การเติบโตอย่างมีคุณภาพ (Smart Growth) บนฐานนวัตกรรมและองค์ความรู้ 2. การเติบโต

ต่อหน้า 9

สถานการณ์ภาคการผลิตและบริการ

ด้านการผลิต

สาขาเกษตรกรรม ในไตรมาสที่สองปี 2554 มีอัตราขยายตัวร้อยละ 6.7 ชะลอลงจากร้อยละ 7.6 ในไตรมาสที่ผ่านมา ตามการชะลอตัวของผลผลิตและราคาสินค้าเกษตร ส่งผลให้รายได้เกษตรกรขยายตัวร้อยละ 25.7 ชะลอลงจากร้อยละ 43.1 ในไตรมาสก่อน สาเหตุที่ผลผลิตทางการเกษตรชะลอลงเนื่องจาก 1. การเร่งเพาะปลูกข้าวนาปีเพื่อชดเชยผลผลิตที่เสียหายจากอุทกภัยช่วงปลายปี 2553 ทำให้ฤดูกาลเก็บเกี่ยวข้าวนาปีเลื่อนขึ้นเร็ว ผลผลิตจึงกระจุกตัวอยู่ในไตรมาสแรก 2. การลดลงของผลผลิตมันสำปะหลังเนื่องจากการแพร่ระบาดของเพลี้ยแป้งและปัญหาภัยแล้ง ประกอบกับราคาสินค้าเกษตรสำคัญ เช่น ยางพารา ชะลอลงจากร้อยละ 61.4 เป็นร้อยละ 36.4 เนื่องจากความต้องการใช้ยางธรรมชาติทั้งจากญี่ปุ่นและภายในประเทศลดลงจากที่โรงงานผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ในญี่ปุ่นได้รับความเสียหายจากสึนามิต้องหยุดการผลิตชั่วคราว ส่งผลให้อุตสาหกรรมยานยนต์และยางล้อในประเทศลดกำลังการผลิตลงชั่วคราว ทั้งนี้ผลผลิตสินค้าเกษตรสำคัญที่เพิ่มขึ้นประกอบด้วย อ้อยเพิ่มสูงขึ้นเป็น 19.1 ล้านตัน เทียบกับ 1.5 ล้านตันในไตรมาสเดียวกันของปีก่อน เนื่องจากสภาพอากาศและปริมาณฝนตกเหมาะต่อการเติบโตของอ้อยผลผลิตข้าวนาปีและกุ้งเพาะเลี้ยงเพิ่มขึ้นร้อยละ 7.3 และ 4.8 ตามลำดับ ในขณะที่ผลผลิตมันสำปะหลังและยางพาราลดลงร้อยละ 9.1 และ 4.2 ตามลำดับ ในส่วนของราคาสินค้าเกษตรสำคัญ ประกอบด้วย ราคาปาล์ม น้ำมัน ยางพารา และมันสำปะหลัง ขยายตัวจากช่วงเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 44.7 36.4 และ 15.0 ตามลำดับ เป็นผลจาก 1. มาตรการกำหนดราคารับซื้อผลปาล์มสดที่มีอัตราค่าให้น้ำมันขั้นต่ำร้อยละ 17 ไว้ที่กิโลกรัมละ 6 บาท 2. อุปสงค์ต่อยางพาราและผลิตภัณฑ์มันสำปะหลังในตลาดโลกยังขยายตัว ในขณะที่ราคาอ้อย และข้าวเปลือกหอมมะลิลดลงร้อยละ 8.5 และ 7.5 ตามลำดับ เนื่องจากปริมาณผลผลิตที่สูงขึ้น

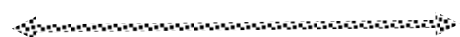
สาขาอุตสาหกรรม ในไตรมาสที่สองปี 2554 หดตัวร้อยละ 0.3 เทียบกับที่ขยายตัวร้อยละ 1.7 ในไตรมาสที่ผ่านมาเป็นผลมาจาก 1. ผลกระทบต่อเนื่องจากเหตุการณ์สึนามิที่ประเทศญี่ปุ่น 2. การเพิ่มขึ้นของต้นทุนการผลิต เช่น อัตราดอกเบี้ยราคาน้ำมัน ค่าแรง เป็นต้น 3. การหดตัวของภาคก่อสร้างภายในประเทศ 4. สภาพอากาศที่แปรปรวน 5. การย้ายฐานการผลิตอุตสาหกรรมบางประเทศจากไทยไปยังประเทศเพื่อนบ้าน และ 6. การแข็งค่าขึ้นต่อเนื่องของค่าเงินบาทกระทบต่ออุตสาหกรรมการผลิตเพื่อการส่งออก กลุ่มอุตสาหกรรมที่ได้รับผลกระทบจากปัจจัยข้างต้น ได้แก่ อุตสาหกรรมยานยนต์ (หดตัวร้อยละ 19.9) อุตสาหกรรมสิ่งทอ (หดตัวร้อยละ 6.9) การผลิตเครื่องแต่งกาย (หดตัวร้อยละ 13.4) อุตสาหกรรมปูนซีเมนต์ (หดตัวร้อยละ 2.0) อุตสาหกรรมอาหารทะเล (หดตัวร้อยละ 2.6)

การผลิต Hard Disk Drive (หดตัวร้อยละ 1.4) การผลิตวิทยุโทรทัศน์ (หดตัวร้อยละ 53.4) อุตสาหกรรมปิโตรเลียม (หดตัวร้อยละ 0.6) การผลิตเม็ดพลาสติก (หดตัวร้อยละ 6.7) และการผลิตอิฐมวลเบาและเครื่องประดับ (หดตัวร้อยละ 16.1) อย่างไรก็ตามยังมีกลุ่มอุตสาหกรรมที่ยังคงขยายตัวเมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน เช่น การผลิตเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นการผลิตเพื่อทดแทนการระบายสินค้าคงคลังในช่วงก่อนหน้าการผลิตน้ำตาลที่ขยายตัวตามปริมาณผลผลิตอ้อยที่เพิ่มขึ้นอย่างมากในไตรมาสนี้ การผลิตแผงวงจรไฟฟ้า(Integrated Circuits) ตามอุปสงค์จากต่างประเทศที่ยังคงขยายตัวต่อเนื่อง และการผลิตเครื่องปรับอากาศซึ่งเป็นผลจากสภาวะโลกร้อนทำให้ความต้องการเครื่องปรับอากาศของต่างประเทศเพิ่มขึ้น

อัตราการใช้กำลังการผลิต ในไตรมาสที่สองของปี 2554 อยู่ที่ร้อยละ 58.9 ลดลงจากไตรมาสก่อนที่มีอัตราการใช้กำลังการผลิตร้อยละ 62.6 และช่วงเดียวกันของปีก่อนที่มีอัตราการใช้กำลังการผลิตร้อยละ 62.4 กลุ่มอุตสาหกรรมที่มีอัตราการใช้กำลังการผลิตมากกว่าร้อยละ 75 เช่น การผลิตเม็ดพลาสติก (ร้อยละ 80.8) การผลิตยางรถยนต์ (ร้อยละ 79.4) การผลิตจักรยายนต์ (ร้อยละ 96.8) การผลิตแผงวงจรไฟฟ้า(Integrated Circuits) (ร้อยละ 82.7) ส่วนกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีอัตราการใช้กำลังการผลิตน้อยกว่าร้อยละ 50 เช่น อุตสาหกรรมสิ่งทอ (ร้อยละ 48.2) การผลิตเหล็กกล้า (ร้อยละ 47.3) การผลิตเฟอร์นิเจอร์ (ร้อยละ 26.5) การผลิตอาหารทะเล (ร้อยละ 48.7) เป็นต้น ในช่วงครึ่งปีแรกของปี สาขาอุตสาหกรรมขยายตัวเพียงร้อยละ 0.7

ภาคบริการ

สาขาโรงแรมและภัตตาคาร ในไตรมาสสองของปี 2554 ขยายตัวร้อยละ 19.8 ปรับตัวดีขึ้นจากไตรมาสที่ผ่านมาที่ขยายตัวร้อยละ 8.0 โดยมีนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาประเทศไทยจำนวน 4.4 ล้านคน เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 50.1 ตามการเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยวจากทวีปเอเชีย โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวจากประเทศจีน เกาหลี อินเดีย ญี่ปุ่นและมาเลเซีย ที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 160.7 65.3 53.2 48.0 และ 41.1 ตามลำดับ และส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากฐานที่ต่ำในปีก่อนจากเหตุการณ์ความไม่สงบทางการเมืองส่งผลให้อัตราการเข้าพักเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 52.2 ปรับตัวดีขึ้นจากช่วงเดียวกันของปีก่อนที่ร้อยละ 38.8 ด้านรายรับจากการท่องเที่ยวในไตรมาสนี้มีมูลค่า 152,864.3 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจาก 98,036.6 ล้านบาทในไตรมาสเดียวกันของปีก่อน หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 55.9 การท่องเที่ยวภายในประเทศยังคงขยายตัว สะท้อนจากจำนวนเที่ยวบินและผู้โดยสารของสายการบิน ราคาต่ำที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 34.8 และ 33.6 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีที่ผ่านมา ตามลำดับในช่วงครึ่งปีแรกสาขาโรงแรมและภัตตาคาร ขยายตัวร้อยละ 13.4 เทียบกับระยะเดียวกันของปีก่อนมีนักท่องเที่ยวจำนวน 9.7 ล้านคน เพิ่มขึ้นร้อยละ 28.1 อัตราการเข้าพักเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 58.4

เกร็ดนำรั้

(ต่อจากหน้า 9)

อย่างมีส่วนร่วม (inclusive growth) ที่สนับสนุนการจ้างงานโดยเน้นผลิตภาพ และจัดบริการด้านสังคมอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม และสร้างความปลอดภัยในกลุ่มประเทศสมาชิก 3. การเติบโตอย่างยั่งยืน (Sustainable Growth) ที่สนับสนุนระบบเศรษฐกิจที่มีการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และแข่งขันได้

เป้าหมายยุทธศาสตร์ 2020 ที่สำคัญมี 5 ประการ ประกอบด้วย 1. การจ้างงานผู้หญิงและผู้ชายที่มีอายุระหว่าง 20-64 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 75 2. การลงทุนใน R&D ของทั้งภาครัฐและเอกชน เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 3 ของ GDP ของสหภาพยุโรป 3. ลดปริมาณก๊าซเรือนกระจกจลร้อยละ 20 จากปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในปี 1990 การใช้พลังงานหมุนเวียน เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 20 และมีการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานร้อยละ 20 4. อัตราการออกกลางคันของนักเรียนลดลงเหลือน้อยกว่าร้อยละ 10 และสัดส่วนประชากรที่มีอายุระหว่าง 30-34 ปี จบการศึกษาระดับพื้นฐานหรือเทียบเท่าเพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ 40 และ 5. ลดจำนวนประชากรที่เสี่ยงต่อภาวะความยากจนให้ได้อย่างน้อย 20 ล้านคน

แผนงานที่มีความสำคัญลำดับสูง (Seven Flagships) ได้แก่ 1. สร้าง innovation union โดยมุ่งลงทุนวิจัยและพัฒนาเพื่อปิดช่องว่างการวิจัยพื้นฐานและการตลาด เพื่อให้สามารถนำสิ่งประดิษฐ์ไปพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ 2. ส่งเสริมคนรุ่นใหม่ให้โอกาสที่เท่าเทียม และสร้างความดึงดูดในระบบการศึกษาระดับสูงของสหภาพยุโรป โดยสนับสนุนการแลกเปลี่ยนนักเรียนและผู้ประกอบการรุ่นใหม่ 3. สร้างระบบ Digital Single Market Based ผ่านเครือข่าย internet ความเร็วสูง 4. สร้างประสิทธิภาพการจัดการทรัพยากร โดยสนับสนุนการปรับเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจที่ใช้คาร์บอน

ต่ำและมีการจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ 5. นโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรม โดยสนับสนุนความเป็นผู้ประกอบการและพัฒนาทักษะใหม่ๆ แก่แรงงาน ให้ตรงตามความต้องการของภาคอุตสาหกรรม 6. การสร้างทักษะและงานใหม่ๆ โดยพัฒนาตลาดแรงงานให้ทันสมัย เพื่อยกระดับการจ้างงาน และจัดสวัสดิการสังคมอย่างยั่งยืน และ 7. การจัดการปัญหาความยากจน โดยสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจและสวัสดิการทางสังคม อย่างทั่วถึง และเท่าเทียมเพื่อให้คนจนมีส่วนร่วมในการสร้างการเติบโตทางเศรษฐกิจได้ดีขึ้น

เอกสารอ้างอิง

1. Sjak Smulders (2011), "Green Growth and Inclusive Growth" An Exclusive combination, OECD-WB Conference on Challenges and Policy for promoting inclusive growth, 24-25 March 2011
2. Economic, Social and Territorial Cohesion European Union Regional Policy (2010), Delivering Smart, Sustainable and Inclusive Growth, the Fifth Report on Economic, Social and Territorial Cohesion
3. World Bank (2010), Malaysia Economic Monitor, Inclusive Growth, November 2010
4. Kenichi Ohno (2011), Overcoming a Middle Income Trap and Sustaining Growth, Vietnam Development Forum (VDF), National Graduate Institute for Policy Studies (GRIPs), May 2011
5. Muhd Shahrlmiza Zakaria (2010), Malaysia Economic Model, Addressing Challenges of the Globalization
6. (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559)

เจ้าของ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)

ที่ปรึกษา : นายอาคม เติมพิทยาไพสิฐ เลขาธิการ สศช. นายปรเมธี วิมลศิริ รองเลขาธิการ สศช. นายไพโรจน์ โพธิวงศ์ ที่ปรึกษาด้านนโยบายและแผนงาน นางวนิดา มหากิจ ที่ปรึกษาด้านนโยบายและแผนงาน นายชววิช มีตรชอบ ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ นางสาวสมศรี เหลืองมณีรัตน์ ผู้เชี่ยวชาญด้านวางแผนยุทธศาสตร์ นางปิยนุช วุฒิสอน ผู้เชี่ยวชาญด้านยุทธศาสตร์การผลิตและบริการ

กองบรรณาธิการ : นางสาวมารยาท สมุทรสาคร นายอภิชัย ธรรมเสริมสุข นางสาวสมถวิล ฤทธิเรียงนาม นายวิชานันท์ นิเวตจินดา

ติดต่อกองบรรณาธิการ : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) เลขที่ 962 ถนนกรุงเกษม เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพฯ 10100 โทร 0-2280-4085 ต่อ 3600, 5205, 3624 โทรสาร 0-2281-1821 – 2 ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ : cdo@nesdb.go.th

กรุงเทพฯ 10100 โทร 0-2280-4085 ต่อ 3600, 5205, 3624 โทรสาร 0-2281-1821 – 2 ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ : cdo@nesdb.go.th

เครื่องชี้วัดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

อันดับความสามารถในการแข่งขันของไทย	2548	2549	2550	2551	2552	2553	2554
International Institute for Management Development (IMD)	25	29	33	27	26	26	27
จำนวนประเทศที่นำมาจัดอันดับ	60	61	55	55	57	58	59
World Economic Forum (WEF)	33	35	28	34	36	38	38
จำนวนประเทศที่นำมาจัดอันดับ	104	117	125	131	134	133	139

	2553	2552				2553				2554	
		Q1	Q2	Q3	Q4	Q1	Q2	Q3	Q4	Q1	Q2
สมรรถนะเศรษฐกิจโดยรวม											
อัตราเพิ่มของ GDP (ณ ราคาคงที่, %)	7.8	-7.0	-5.2	-2.8	5.9	12.0	9.2	6.7	3.8	3.2	2.6
เกษตร	-2.3	5.2	-1.1	0.6	0.4	-2.2	1.5	-3.3	-305	7.6	6.7
อุตสาหกรรม	4.8	-15.0	-9.7	-7.1	8.7	22.9	17.6	11.5	4.8	1.7	-0.3
อุตสาหกรรมเบา	0.6	-1.8	-4.3	-8.9	-1.0	-2.2	0.8	5.1	3.2	0.6	0.2
อุตสาหกรรมวัตถุดิบ	3.2	-10.2	-6.1	0.8	9.6	13.5	8.6	5.4	8.2	-0.1	1.6
อุตสาหกรรมสินค้าทุนและเทคโนโลยี	8.2	-27.6	-14.8	-9.0	15.8	56.5	36.1	18.4	4.8	3.1	-1.3
บริการ		-3.0	-2.2	-0.3	4.6	8.6	5.6	4.4			
มูลค่าการส่งออกสินค้าและบริการ (พันล้านบาท)	6,122	1,176	1,176	1,380	1,424	1,444	1,557	1,569	1,552-	1,711	1,737
ปริมาณการส่งออก (% การขยายตัว)	14.7	-12.8	-20.8	-17.3	7.2	22.8	32.4	13.7	-9.5	15.9	11.5
สินค้า	17.3	-17.5	-22.4	-15.5	3.1	16.8	28.4	13.1	-12.2	18.6	9.2
บริการ	3.9	-13.8	-14.8	-9.9	7.7	15.8	-5.8	5.0	-1.0	5.9	28.5
มูลค่าการนำเข้าสินค้าและบริการ (พันล้านบาท)	5,679	903	1,041	1,205	1,337	1,374	1,407	1,467	1,430	1,609	1,685
ปริมาณการนำเข้า (% การขยายตัว)	21.5	-32.7	-28.1	-28.2	-2.9	52.1	35.1	21.8	10.5-	16.2	18.9
สินค้า	26.5	-35.1	-28.9	-24.1	-3.7	44.8	31.3	24.9	12.0-	18.5	-3.5
บริการ	2.0	-13.4	-6.1	-17.5	-20.4	-2.3	1.3	5.4	3.5-	5.6	2.9
การลงทุนรวม (% การขยายตัว)	9.4	-16.9	-9.6	-5.6	-4.7	12.1	11.3	8.0	6.4	9.3	4.1
ภาคเอกชน	13.8	-19.1	-15.3	-11.3	-6.2	13.8	17.8	14.5	9.2-	12.6	8.6
ภาครัฐ	-2.2	-9.3	8.8	8.4	0.6	6.9	-4.9	-5.2	-3.1	-1.4	-9.9
การส่งเสริมลงทุนจาก BOI											
จำนวนกิจการที่ขอรับการส่งเสริมสุทธิ	1,591	210	215	340	727	290	333	451	517	431	451
เงินลงทุน (พันล้านบาท)	447.4	120.6	59.5	118.7	425.1	109.1	80.8	93.1	167.2	111	133
จำนวนกิจการที่ได้รับอนุมัติส่งเสริม	1,566	213	210	264	316	354	346	389	472	407	466
เงินลงทุน (พันล้านบาท)	491.3	32.4	64.0	79.6	105.4	88.2	139.4	148.4	115.3	110	143.3
จำนวนกิจการที่ได้รับบัตรส่งเสริม	1,338	249	221	221	271	320	287	326	409	374	377
เงินลงทุน (พันล้านบาท)	448	88.0	68.5	57.8	78.7	93.2	150.2	129.8	114.8	92.6	134.8
ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ	50.9	37.9	43.6	45.6	36.5	37.9	49.3	50.4	51.4	53.1	50.4
รายได้จากนักท่องเที่ยวต่างประเทศ (พันล้านบาท)	586.0	195.9	141.7	152.8	96.7	119.3	175.1	199.1	135.6-	170.8	152.9
จำนวนนักท่องเที่ยว (พันคน)	15,841.7	3,645	2,964	3,284	4,256	4,660	2,857	3,694	4,588.5	5,334.0	4,352.0
ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรม	190.0	146.2	158.5	174.6	185.2	191.8	186.4	191.8	190.6	187.6	181.7
อัตราการใช้จ่ายการผลิตภาคอุตสาหกรรม	63.2	52.1	53.9	57.8	60.5	63.1	62.6	64.2	63.6	62.6	59.1
ประสิทธิภาพของภาครัฐ											
การเบิกจ่ายงบประมาณ (%)	95.8	26.8	10.7	21.7	24.7	23.3	25.4	22.3	24.7	26.7	23.8
งบลงทุนรัฐวิสาหกิจ (พันล้านบาท)	228.6	43.4	64.7	56.6	62.9	91.5	308.6	282.8	392.8	60.73	
สัดส่วนหนี้สาธารณะคงค้างต่อ GDP (%)	41.9	40.8	41.6	42.4	44.2	43.9	42.4	42.6	42.7	41.3*	41.1
ประสิทธิภาพของภาคเอกชน											
อัตราเพิ่มของผลิตภาพแรงงานรวม (%)		-8.9	-7.0	-4.1	4.0	9.1	-	-	-		
เกษตร		1.9	-3.7	-0.7	0.3	-1.6	-	-	-		
อุตสาหกรรม		-10.3	-5.1	-6.8	9.3	22.4	-	-	-		
บริการ		-7.4	-6.1	-4.0	-1.6	2.3	-	-	-		
โครงสร้างพื้นฐาน											
จำนวนโทรศัพท์พื้นฐานต่อ 100 คน (เลขหมาย)		99.5	98.9	98.5	98.1	97.4	-	-	-		
จำนวนโทรศัพท์เคลื่อนที่ต่อ 100 คน (เลขหมาย)		93.55	95.73	96.66	98.58	101.3 2	102.69	104.16	-		

ที่มา: 1/ 3/ 5/ 6/ 14/ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
13/ สำนักงบประมาณ 15/ กระทรวงการคลัง
2/ 4/ 8/ 9/ 11/ 12/ ธนาคารแห่งประเทศไทย
16/ บริษัท กสท. โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน)
7/ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
10/ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย